

NHỮNG CON CHỮ DIU DÀNG

(Tâm Bút)

Tôi có rất nhiều con poupées đẹp, lớn nhỏ đủ cỡ, mang mọi thứ quốc tịch, Anh, Pháp, Mỹ, Hòa Lan, Ý, Đại Hàn, Nhật Bản, Nga, Algérie, Porland... da đen da đỏ da trắng da màu; trang phục kiểu công nương, nữ hoàng, hay áo thợ áo thuyền của kẻ bụi đời lang bạt... đều có đủ.

Nếu tính bằng con số thì chẳng đáng là bao so với lượng sách tôi nhật nhạp suốt mấy chục năm sống trên đất Mỹ; nhưng nếu nhìn theo cái nhìn bình thường của con người thì các poupées tôi sở hữu lên đến con số hàng trăm quả là bất bình thường!

Cái bất bình thường thuở trước của tôi “*hễ thấy là mua!*” lại trở nên “*cũng rất bình thường*” trong tư tưởng cả Vân San lẫn Âu Cơ sau này. Bất cứ lần nào trở về nhà từ một chuyến du hành VN, Âu Châu, các tiểu bang nước Mỹ, hay ngay cả sau khi đến các tiệm bán đồ cổ ở San Jose, ở San Francisco, Santa Ana, luôn luôn hai đứa vẫn mua một hay vài con poupées nào đó về tặng “*mẹ già mang tâm hồn thơ trẻ!*” (lời Âu Cơ).

Các con poupées được đón nhận bằng thái độ vui thích, đặt nằm trân trọng trên các kệ sách, trên mọi góc bàn, nóc tủ, đôi khi được nhìn ngắm vài giây cái nét mỹ thuật tinh xảo của nghệ sĩ, trái tim thoáng lên rộn rã... rồi hết!

Lần hồi các con poupées trở thành nhiều đến nỗi tôi phải bỏ từng con vào các hộp carton, xếp thành hàng dài, để quên nhiều năm trong một góc tủ riêng!

Đôi khi cũng ngạc nhiên tại sao lại ưa thích poupée như vậy?

Không có câu trả lời chính xác.

Chỉ nhớ mải mại một kỷ niệm khi lên 6 tuổi...

Bà Di đã ly dị với Cha tôi, có hai người con gái sống với ông, một chị sòng sòng tuổi tôi được Cha cưng chiều đặc biệt. Năm 1955 Di theo chồng mới đi công du sang Mỹ; lúc trở về, đem cho chị một con poupée rất đẹp. Về mặt chị sung sướng bao nhiêu khi ôm nó trên tay thì lòng tôi lại tủi thân buồn bã bấy nhiêu. Vậy mà khi được chị rủ chơi chung poupée, tôi lại cương quyết lắc đầu lảng tránh...

Năm 12 tuổi, lần đầu đọc Les Misérables, tới đoạn Cosette với con poupée-nữ-hoàng (sẽ kể dưới đây) thì bất chợt mỗi cảm xúc trong tôi vỡ ra thành các giòng nước mắt.

Đạo tháng 8/2018 vừa qua về VN, đem theo Les Misérables đọc lại trong khách sạn ở Nha Trang, đến cái chương vừa nói, tôi mới chợt hiểu TẠI SAO tôi ưa thích và có rất nhiều poupées trong tay như vậy!

Mọi ám ảnh xấu-đẹp trong đời đều bắt nguồn từ thời thơ ấu. Tuổi thơ tôi cũng có lắm điều đau khổ. Qua Les Misérables, tưởng rằng chỉ thương cho thân phận Cosette mà thật là thương cho chính mình hồi nào không hay!

Cái tính nhạy cảm có từ khi lên 6 mà đến tận lúc này vẫn còn chiếm ngụ trái tim thì kể cũng là điều thật lạ!

[]